

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 8, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:192](#) 07-02-2025

Mabelo/Envy Holding c.s. – Cassatieberoep aangaande bestuurdersaansprakelijkheid afgewezen (art. 81 lid 1 RO)

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:1802](#) 27-03-2025

Het faillissement van een turbogeliquideerde bv: is er sprake van een potentiële bate?

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:854](#) 18-02-2025

Clean Energy B.V./Oud-vennoot van restaurant

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:278](#) 04-02-2025

Curator van MVM Schiedam B.V./Minerva Holding & Investments B.V. c.s.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:976](#) 14-01-2025

Aansprakelijkheid bestuurder aannemingsbedrijf Meteor B.V.

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2024:2588](#) 12-11-2024

Bekrachtiging toewijzing Peeters/Gatzen-vordering (bestuurdersaansprakelijkheid) in hoger beroep

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:4563](#) 14-04-2025

Payment Secured B.V./Axiom Partners Netherlands B.V.

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:1671](#) 19-03-2025

Schuldovername en verrekening in concernverband

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:1320](#) 26-02-2025

Inkoop van eigen certificaten van aandelen in strijd met statuten vennootschap

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:508](#) 28-01-2025

Externe bestuurdersaansprakelijkheid wegens verhaalsfrustratie

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:716](#) 15-01-2025

Stichting Zekerheden/Bestuurder

RECHTSPRAAK

Payment Secured B.V./Axiom Partners Netherlands B.V.

De rechtbank oordeelt dat gedaagde gehouden is tot terugbetaling van een geldlening aan de eiseres, waarbij terugbetaling verschoven wordt tot het vonnis onherroepelijk is geworden. De stellingen van de gedaagde dat de prognoses op basis waarvan zij de aandelen in eiseres kochten misleidend waren, slagen niet. De rechtbank overweegt dat geen sprake is van dwaling, onrechtmatige daad of wanprestatie omdat de gedaagde niet voldoende heeft onderbouwd dat sprake was van bewuste misleiding of schending van de SPA. Ook het ontbreken van een parent guarantee leidt niet tot opeisbaarheid van de lening, nu dit slechts een inspanningsverplichting betrof. Gedaagde wordt veroordeeld in de terugbetaling van de lening, proceskosten, contractuele en wettelijke rente.

Relevante feiten

Axiom Partners Netherlands B.V. ('Axiom') behoort tot het Axiom-concern dat zich bezighoudt met het doen van beleggingen. Fixed Today Holding B.V. ('FixedToday') richt zich op het als intermediair ondersteunen van bedrijven bij het inhuren van externen, waaronder bij CapGemini. In de loop van 2021 raakt Axiom geïnteresseerd in de koop van de aandelen in FixedToday ('de Aandelen'). In dat kader heeft FixedToday een *dataroom* ingericht en aan Axiom een informatie memorandum verschaft op 15 oktober 2021.

Op 8 april 2022 wordt een overeenkomst tot koop en verkoop van de Aandelen gesloten ('de SPA'). Payment Secured is een holdingvennootschap waarvan de aandeelhouders van FixedToday ook (middellijk) aandeelhouder zijn ten tijde van het tekenen van de SPA. In de SPA is besloten dat de Aandelen eerst naar Payment Secured zouden worden overgedragen en dat de Aandelen vervolgens aan Axiom worden verkocht en geleverd. Ook is daarin besloten dat een deel van de koopprijs (€ 2.000.000) zal worden voldaan door middel van een geldleningsovereenkomst van Payment Secured aan Axiom.

In de SPA is onder meer opgenomen dat de letterlijke tekst daarvan van doorslaggevende betekenis zal zijn. Ook is opgenomen dat de verkopers naar beste weten de feiten en omstandigheden hebben medegedeeld die voor de koper van belang zijn voor de hoogte van de koopprijs of welke zouden kunnen leiden tot een inbreuk. In de geldleningsovereenkomst is onder meer afgesproken dat Axiom binnen twee jaar de lening dient te voldoen tenzij voor die datum een kennisgeving van een vordering uit hoofde van de SPA is gestuurd aan Payment Secured. In dat geval wordt de overeenkomst verlengd tot het moment waarop er vonnis is gewezen door de bevoegde rechter waartegen geen beroep of cassatie meer openstaat. Ook is besloten dat Axiom een inspanningsverplichting heeft bij het mededelen als Axiom niet meer de hoogste vennootschap binnen het concern is, door middel van het afgeven van een zogenoemde *parent guarantee*.

In de periode na het sluiten van de SPA gebeurt het volgende. Op 29 december 2023 laat Axiom weten aan Payment Secured dat zij mocht vertrouwen op de juistheid van de prognoses die zijn afgegeven in de dataroom en het informatie memorandum, terwijl die prognoses bij lange na niet zijn gehaald. Daarnaast is Axiom niet langer de hoogste vennootschap binnen het concern, en heeft Axiom geen *parent guarantee* afgegeven. De advocaat van Payment Secured laat weten dat als gevolg daarvan de lening opeisbaar is geworden.

Opeisbaarheid van de lening

Als eerste buigt de rechtbank zich over de vraag of de geldlening al opeisbaar is. De brief die Axiom had gestuurd kwalificeert als een kennisgeving zoals beschreven in de geldleningsovereenkomst, wat met zich brengt dat de lening wordt verlengd tot het moment dat het vonnis van de rechter onherroepelijk wordt. De stelling van Payment Secured dat Axiom geen *parent guarantee* heeft afgegeven waardoor de lening opeisbaar is geworden, wordt afgedaan door de rechtbank gegeven dat dit slechts een inspanningsverplichting was en geen resultaatsverplichting. De terugbetalingsvordering wordt dus opeisbaar op de datum dat dit vonnis, of de uitspraak in hoger beroep of cassatie onherroepelijk wordt.

(Ir)reële prognoses

Als tweede buigt de rechtbank zich over de vraag of de tegenvallende resultaten na de aankoop van de Aandelen kunnen leiden tot, onder andere, partiële vernietiging van de SPA, wijziging van de overeenkomst op grond van artikel 6:230 lid 2 BW, opschorting en verrekening van de vordering uit geldlening door de onrechtmatige daad en wanprestatie.

Ten aanzien van vernietiging overweegt de rechtbank dat, gegeven dat de partijen in de SPA hebben afgesproken van hun recht op vernietiging wegens dwaling af te zien, dit alleen nog

mogelijk is als een contractspartij willens en wetens de andere partij op het verkeerde been heeft gezet. Dit tracht Axiom te onderbouwen door te stellen dat FixedToday niet de 700-800 contracten bij Capgemini heeft binnengehaald waarvan in de prognoses is uitgegaan, en dat een belangrijke klant niet is verworven waarvan in de prognoses werd uitgegaan. Over beide punten oordeelt de rechtbank dat Axiom deze stellingen onvoldoende onderbouwd heeft om aan te tonen dat FixedToday hen bewust heeft misleid, en dat deze stellingen derhalve onvoldoende zijn om de vernietiging te rechtvaardigen.

Het beroep op de wijziging van de overeenkomst faalt tevens omdat niet kan worden aangetoond dat sprake is van bewuste misleiding, en het feit dat een beroep op dwaling op andere gronden is uitgesloten.

Over de vorderingen die Axiom stelt te hebben, op grond waarvan verrekening of opschorting plaats zou kunnen vinden, oordeelt de rechtbank het volgende. Een vordering op grond van onrechtmatige daad vindt geen doorgang, nu Axiom niet heeft aangetoond dat sprake was van bewuste misleiding. Daarom was geen sprake van onrechtmatig handelen.

De vordering op grond van wanprestatie wordt ook afgewezen door de rechtbank. De SPA bevat geen bepaling dat de prognoses behaald zouden worden, maar alleen dat de informatie waarop de prognoses zijn gebaseerd, naar beste weten van de personen achter Payment Secured is verstrekt. Axiom heeft onvoldoende gesteld op welke punten dit niet het geval was. Ook zouden volgens Axiom twee bestuurders minimaal drie jaar aanblijven terwijl dit niet was gebeurd. Dit was echter niet zo opgenomen in de SPA, en bovendien was opgenomen dat de letterlijke tekst in de SPA doorslaggevend is. De rechtbank oordeelt daarbij dat dit temeer klemmt nu Axiom een professioneel investeringsbedrijf is. De achtergrond van de partij wordt daarbij dus meegenomen in de beoordeling van de verantwoordelijkheid die een partij heeft, en de wetenschap die een partij zou moeten hebben over de inhoud van de SPA.

De rechtbank veroordeelt Axiom tot terugbetaling van de geldlening per de datum van het onherroepelijk worden van het vonnis, wijst alle vorderingen vanuit Axiom af, en veroordeelt Axiom in de proceskosten en de contractuele en wettelijke rente.

G.I. Prakke, april 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 14-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:4563

Zaaknummer: C/09/665652 / HA ZA 24-376

Rechters: H.F.R. van Heemstra

Advocaten: F.N. Jansen en G. te Winkel

Wetsartikelen: 6:228 BW, 6:40 BW, 6:80 BW, 6:126 BW, 6:230 BW en 6:74 BW

RECHTSPRAAK

Stichting Zekerheden/Bestuurder

De rechtbank oordeelt dat de gedaagde, als (middellijk) bestuurder en aandeelhouder van de ondernemingen in kwestie, aansprakelijk is voor zowel zijn persoonlijke borgstelling als voor onrechtmatig handelen jegens de eiser. De gedaagde stelt zich borg voor een lening gesloten op een online platform bij anonieme investeerders, waarbij de eiser ten behoeve van de schuldeisers optreedt en zekerheden bedingt. Na een herstructurering – waarbij activa werden overgedragen aan nieuwe, eveneens door gedaagde gecontroleerde vennootschappen – blijken de oorspronkelijke vennootschappen niet in staat tot terugbetaling. Deze herstructurering, waarvoor de eiser geen toestemming had verleend en waardoor de uitwinning van pandrechten werd gefrustreerd, komt in aanmerking voor vergoeding op grond van onrechtmatige daad. De vordering uit persoonlijke borgstelling wordt toegewezen nu de eiser voldoende aan haar bijzondere zorgplicht heeft voldaan.

Relevante feiten

Op het online platform van NL Investeert B.V. sluit de gedaagde ('de Ondernemer') op 5 juli 2022 een leningsovereenkomst van € 500.000. Hierin is onder andere besloten dat Stichting Zekerheden namens de investeerders handelt en uit hoofde van *parallel debt* zekerheden vestigt in de vorm van een borgstelling van de Ondernemer, en een pandrecht op de activa – beide zoals nader overeen te komen.

Bij deze borgtocht is overeengekomen dat deze een niet-particuliere borgtocht is tot € 150.000, en dat deze ten behoeve van de Stichting Zekerheden is verzekerd middels een eerste hypotheek op de vakantiewoning. In het kader van de verpande activa is relevant dat in de leningsovereenkomst is besloten dat de Ondernemer niet zonder toestemming van

Stichting Zekerheden de verpande activa zal vervreemden, ruilen, sale en lease backen of andere off-balance constructies zal laten ondergaan.

In maart 2023 heeft de Ondernemer – ondanks dat de Stichting Zekerheden geweigerd had goedkeuring te verlenen aan voorgenomen herstructurering – de herstructurering uitgevoerd. Als gevolg hiervan waren de verpande activa overgedragen aan nieuwe entiteiten en de voormalige werkmaatschappijen werden daarbij ontbonden.

Stichting Zekerheden vordert betaling van € 150.000 onder de borgtocht en stelt de Ondernemer daarnaast aansprakelijk voor schade door schending van de leningovereenkomst door de herstructurering.

Particuliere borgtocht

De Ondernemer voert aan dat de Stichting Zekerheden haar bijzondere zorgplicht heeft geschonden door onvoldoende voor de risico's van de borgtocht te waarschuwen. Hij was in de veronderstelling dat de borgtocht slechts een formaliteit betrof. De Ondernemer meent onder onjuiste voorstelling van zake de overeenkomst te zijn aangegaan, en derhalve roept hij vernietiging van de borgtocht onder dwaling in.

De rechtbank overweegt dat de Stichting inderdaad een bijzondere zorgplicht heeft, nu zij mede als gevolg van de *parallel debt*-structuur een positie heeft ingenomen die in hoge mate overeenkomt met die van een kredietverstrekker. De Stichting heeft echter haar bijzondere zorgplicht niet geschonden. De Ondernemer had de overeenkomst waarin dit voldoende duidelijk was neergelegd ondertekend, en gaf aan dat hij met Stichting Zekerheden hierover contact had gehad omdat zijn echtgenote aanvankelijk niet wilde meetekenen. Dit geeft aan dat hij zich wel degelijk bewust was van de risico's. De rechtbank wijst de vordering uit borgtocht toe.

Onrechtmatige daad

De Stichting stelt een onrechtmatige-daadsvordering in wegens de herstructurering die is gedaan ondanks dat die in strijd was met de bepalingen in de geldlening. Of de volmacht van de investeerders voldoende was zodat de Stichting ook bevoegd is om een dergelijke vordering zelfstandig in te stellen, wordt afgedaan door de rechtbank omdat de Stichting een voldoende eigen belang heeft, mede vanwege het feit dat de activa aan haar zijn verpand als gevolg van de *parallel debt*-structuur, en zij zelf partij is bij de leningovereenkomst.

De rechtbank oordeelt dat de Ondernemer welbewust heeft aangestuurd op een contractbreuk. Dit brengt met zich dat de Ondernemer onrechtmatig heeft gehandeld, wat

hem kan worden toegerekend en waarvan hem een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Door de vervreemdingen tijdens de herstructurerings worden de uit de verpanding voortvloeiende rechten (zoals het recht van parate executie) gefrustreerd, waardoor de pandhouder, de Stichting, schade leidt. In een eventuele schadestaatprocedure zal de Stichting deze schade nader moeten aantonen, maar het bestaan van deze mogelijkheid heeft zij voldoende naar voren gebracht.

G.I. Prakke, april 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 15-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:716

Zaaknummer: C/09/656290 / HA ZA 23-989

Rechters: M.A. van de Laarschot

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmer en J.J.C. Delahaye

Wetsartikelen: 7:857 BW en 6:96 BW

RECHTSPRAAK

Mabelo/Envy Holding c.s. – Cassatieberoep aangaande bestuurdersaansprakelijkheid afgewezen (art. 81 lid 1 RO)

Verweerder is als (indirect) bestuurder van een aantal bv's niet aansprakelijk voor de door de schuldeiser geleden schade, aldus het hof. Dat deze bv's niet in staat zijn te voldoen aan de op hen rustende betalingsverplichting uit hoofde van een geldleningsovereenkomst en een garantstelling, maakt niet dat verweerder gehouden is de schade van de schuldeiser te voldoen. Met name van belang is dat alle partijen bij de overeenkomsten inzage hadden in en kennis hadden over de (financiële) achtergrond van de betrokken partijen. De cassatieklachten kunnen niet leiden tot vernietiging van het arrest van het hof. De Hoge Raad doet de zaak af met toepassing van artikel 81 lid 1 RO.

Inleiding, feiten en procesverloop

Mabelo B.V. ('Mabelo') is actief in de belegging in vermogenswaarden. Sustainable Future Investments B.V. ('SFI') ontwikkelt innovatieve mestverwerkingstechnologieën voor duurzame veehouderij in Nederland. Bestuurder van SFI is Envy Holding B.V. ('Envy'). De bestuurder en enig aandeelhouder van Envy wordt aangeduid als de 'Bestuurder'. De Bestuurder is ook bestuurder en enig aandeelhouder van PFT 136 MP Holding B.V. ('PFT'). SFI, Envy, PFT en de Bestuurder worden samen aangeduid als 'SFI c.s.'.

Voor de financiering van de aankoop en bouw van een mestverwerkingsinstallatie door MV Sterksel B.V. ('MVS'), sluiten Mabelo en SFI in 2015 een geldleningsovereenkomst, uit hoofde waarvan Mabelo aan SFI een bedrag groot € 350.000 leent. De Bestuurder tekent namens Envy en PFT twee garantieverklaringen, waarin zij bevestigen garant te staan voor betaling van de lening tussen SFI en Mabelo. Partijen werden in het gehele proces bijgestaan door een adviseur (de 'Adviseur').

SFI verricht na 2017 geen betalingen meer aan Mabelo. In april 2018 faillieert MVS. Mabelo spreekt SFI en de Bestuurder uit hoofde van de geldleningsovereenkomst en Envy en PFT uit hoofde van de garantieverklaringen aan over te gaan tot betaling. Mabelo legt conservatoir beslag ten laste van SFI c.s. en initieert onderhavige procedure.

Procedure bij de rechtbank

Mabelo stelt dat sprake is van bestuurdersaansprakelijkheid zijdens de Bestuurder, PFT en Envy als (indirect) bestuurders van SFI, zodat zij gehouden zijn de door Mabelo geleden schade bestaand uit verlies van de hoofdsom ad € 350.000 en het verlies van de niet-betaalde contractuele rente en de aflosbonus te vergoeden.

Aansprakelijkheid van de Bestuurder als (indirect) bestuurder van SFI en PFT komt niet vast te staan, aldus de rechtbank. Ten tijde van het sluiten van de geldleningsovereenkomst wordt een positief resultaat van het mestverwerkingsproject verwacht. SFI lijkt ruim voor het einde van de overeenkomst aan haar verplichtingen jegens Mabelo te kunnen voldoen. Bij het verstrekken van de garantie beschikte PFT over vermogen en was er zicht op meer vermogen. De Bestuurder wist niet of behoorde als (indirect) bestuurder bij het sluiten van de geldleningsovereenkomst en het verstrekken van de garantie niet te weten dat SFI en PFT hun verplichtingen uit hoofde daarvan niet zouden kunnen nakomen en geen verhaal zouden bieden voor de schade van Mabelo.

Dit ligt anders ten aanzien van de garantie verstrekt door Envy. De Bestuurder is in zijn hoedanigheid van bestuurder van Envy aansprakelijk voor de schade van Mabelo. Hij wist of behoorde redelijkerwijs te begrijpen dat Envy gezien haar financiële situatie niet zou kunnen voldoen aan de op haar rustende betalingsverplichting en geen verhaal zou bieden voor de schade van Mabelo.

Het hof

SFI c.s. bestrijden in hoger beroep het oordeel van de rechtbank dat sprake is van aansprakelijkheid van de Bestuurder van Envy. SFI c.s. voeren daartoe aan dat de overeenkomsten zijn gesloten tussen professionele partijen – bijgestaan door een adviseur – en dat zij allen beschikten over dezelfde informatie over de investering en de (financiële) achtergrond van de partijen. Mabelo kon al dan niet via haar adviseur geacht worden bekend te zijn met de (financiële) achtergrond en positie van alle betrokken partijen, waaronder die van Envy, meent ook het hof. De Bestuurder treft daarom geen persoonlijk verwijt van de benadeling die Mabelo ondervond doordat Envy de garantie niet kon nakomen. De Bestuurder mocht ervan uitgaan dat Mabelo via haar adviseur volledige kennis droeg van de (financiële) achtergrond en positie van Envy en dus ook de reikwijdte van de garantstelling van Envy

overzag. Dit oordeel maakt dat het hof alsnog moet oordelen over de andere gronden voor aansprakelijkheid van de Bestuurder, aangevoerd door Mabelo in eerste aanleg.

Het hof kan zich niet vinden in het standpunt van Mabelo dat de Bestuurder ook persoonlijk instaat voor (terug)betaling van de lening. De Bestuurder heeft afgesproken dat Envy en PFT garant zullen staan voor de terugbetaling. Niet dat hij ook persoonlijk garant staat. Was dat de bedoeling geweest, dan hadden partijen dat op die manier in de overeenkomst moeten opnemen. De overige door Mabelo aangevoerde omstandigheden leiden niet tot een ander oordeel. Ditzelfde geldt voor de stelling van Mabelo dat de Bestuurder is tekortgeschoten in de nakoming van een op hem rustende verplichting. De Bestuurder heeft aan de op hem rustende verplichting voldaan door namens Envy en PFT garantieverklaringen af te geven. Dat Envy en PFT vervolgens niet konden betalen, maakt niet dat de Bestuurder daarmee is tekortgeschoten. De Bestuurder is niet aansprakelijk op grond van een tekortkoming in de nakoming van zijn verplichtingen uit de geldleningsovereenkomst.

In incidenteel hoger beroep komt Mabelo op tegen het oordeel dat de Bestuurder als bestuurder van SFI en PFT niet aansprakelijk is voor de schade van Mabelo. Het hof bekrachtigt het oordeel van de rechtbank. De Bestuurder treft geen persoonlijk ernstig verwijt, nu hij ervan uit mocht gaan dat Mabelo, via haar adviseur, volledige kennis had van de financiële situatie van de vennootschappen.

Het incidenteel hoger beroep van Mabelo tegen het oordeel dat de rente en aflosbonus uit hoofde van de garantie niet voor vergoeding in aanmerking komen, treft geen doel. Het hof bekrachtigt het oordeel van de rechtbank. Uit de tekst van de geldleningsovereenkomst blijkt niet dat met 'lening' ook de rente en aflosbonus worden bedoeld. Dit wordt ondersteund door het feit dat ten aanzien van het pandrecht wél, maar bij de garantie niet, specifiek is vermeld dat deze geldt ten aanzien van de hoofdsom, rente én aflosbonus. Ook de uitleg van de garantieverklaring zelf leidt niet tot een andere conclusie.

Mabelo komt in hoger beroep ook nog op tegen het oordeel van de rechtbank dat SFI de aflosbonus niet verschuldigd is. Het hof oordeelt – anders dan de rechtbank – dat uitleg van de geldleningsovereenkomst leidt tot de conclusie dat de aflosbonus niet slechts een compensatie bij vervroegde aflossing is, maar dat deze verschuldigd is bij volledige aflossing van de hoofdsom. De vordering van Mabelo strekt tot betaling van het geleende bedrag, waarmee sprake is van gehele aflossing. Mabelo heeft daarmee recht op betaling van de aflosbonus.

Hoge Raad

De vorderingen van Mabelo in verband met de aansprakelijkheid van de Bestuurder zijn in

eerste aanleg voor een belangrijk deel toegewezen, maar in hoger beroep alsnog volledig afgewezen. Mabelo komt hiertegen in cassatie op, zonder succes. De Hoge Raad volgt de conclusie van de A-G, verwerpt – zonder motivering – het cassatieberoep nu de klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van het arrest van het hof en doet de zaak af met toepassing van artikel 81 lid 1 RO.

S.A. Slijkhuis, april 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:192

Zaaknummer: 24/00775

Rechters: T.H. Tanja-van den Broek, S.J. Schaafsma, F.R. Salomons, G.C. Makkink en G. de Groot

Advocaten: M.E. Bruning en J.H.M. van Swaaij

Wetsartikelen: 81 RO, 6:162 BW en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

Externe bestuurdersaansprakelijkheid wegens verhaalsfrustratie

Eisers hebben een lening verstrekt aan een besloten vennootschap. De besloten vennootschap is in kort geding veroordeeld tot terugbetaling van de lening. De besloten vennootschap biedt echter geen verhaal. Eisers zijn van mening dat de (indirect) bestuurders het verhaal gefrustreerd hebben en daardoor aansprakelijk zijn ex artikel 6:162 BW. De eisers vorderen schadevergoeding. De rechtbank acht de (indirect) bestuurders aansprakelijk en wijst de vorderingen toe.

Partijen

Eisers zijn natuurlijke personen ('Eisers'). Gedaagde 1 B.V. ('de Bestuurder') is enig aandeelhouder en enig bestuurder van een besloten vennootschap ('de BV'). Gedaagde 2 en Gedaagde 3 ('Indirecte Bestuurders') zijn beiden voor 50% aandeelhouder van de Bestuurder en vormen daarvan samen het bestuur.

Feiten

Eisers verstrekken een lening aan de BV. Vervolgens lost de BV enkele maanden de lening af. In strijd met de onderliggende leningsovereenkomst stopt de BV na enkele maanden met aflossen. Eisers spannen een kort geding aan. Kort gezegd veroordeelt de voorzieningenrechter de BV tot betaling van het geleende bedrag aan Eisers. Vervolgens lukt het Eisers niet om verhaal te halen op de BV, ook niet door diverse executoriale beslagen.

Geschil

Eisers vorderen schadevergoeding van de Bestuurder en de Indirect Bestuurders op grond van bestuurdersaansprakelijkheid (art. 6:162 BW). Kort gezegd begroten Eisers de schade op al datgene wat de BV op grond van de leningsovereenkomst verschuldigd is aan Eisers conform het vonnis in kort geding.

Standpunten partijen

Eisers stellen dat de Bestuurder en Indirect Bestuurders onrechtmatig gehandeld hebben in hoedanigheid als (indirect) bestuurder van de BV. Volgens Eisers hebben de Bestuurder en de Indirect Bestuurders het verhaal van Eisers op de BV bemoeilijkt. Daartoe stellen Eisers dat er verrekeningen hebben plaatsgevonden tussen de BV en de (Indirecte) Bestuurders, waardoor de BV geen verhaal meer biedt. Kort gezegd leiden Eisers de verrekeningsconstructie af uit vorderingen die over en weer zijn ontstaan naar aanleiding van de volgende rechtshandelingen: een cessie tussen de BV en de Bestuurder en een dividendbesluit van de Bestuurder als enig aandeelhouder van de BV. Deze constructie wordt volgens Eisers gestaafd door mededelingen van de Indirecte Bestuurders en uittreksels van de Kamer van Koophandel.

De Indirecte Bestuurders zijn niet in rechte verschenen. Tegen hen verleent de rechtbank verstek. De Bestuurder is wel verschenen en voert verweer. Volgens de Bestuurder wordt de hoge lat van bestuurdersaansprakelijkheid niet gehaald. Er is slechts sprake van betalingsonmacht bij de BV. Daarnaast betwist de Bestuurder dat een verrekeningsconstructie is opgetuigd om het verhaal van de Eisers te frustreren.

Toetsingskader bestuurdersaansprakelijkheid

De rechtbank schetst eerst het toetsingskader. Uitgangspunt is dat alleen de BV aansprakelijk is voor de schade die voortvloeit uit de niet-nakoming van de leningsovereenkomst. In sommige gevallen kunnen ook (indirecte) bestuurders aansprakelijk zijn op grond van onrechtmatige daad. Daarvoor is vereist dat de (indirect) bestuurder een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt. In de jurisprudentie (ECLI:NL:HR:2006:AZ0758 (*Ontvanger/Roelofsen*)) is bepaald dat dit het geval kan zijn indien een bestuurder wist of moest begrijpen dat de door hem bewerkstelligde of toegelaten handelwijze van de vennootschap tot gevolg zou hebben dat zij haar verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan optredende schade ('verhaalsfrustratie').

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat de Bestuurder onrechtmatig gehandeld heeft. Zij heeft het bestaan van de gestelde verrekeningsconstructie onvoldoende betwist. Gelet op de onderbouwing van Eisers had de Bestuurder meer toelichting moeten verstrekken over de cessie en het dividendbesluit, bijvoorbeeld: *'welke vordering gecedeerd is, wanneer en tegen welk bedrag, welk bedrag met het dividendbesluit gemoeid was en wat de achtergrond van beide acties was'*. Bovendien had het op haar weg gelegen om te onderbouwen waarom er slechts sprake was van betalingsonmacht bij de BV. Kortom, de rechtbank is van oordeel dat de Bestuurder door

middel van de verrekeningsconstructie het verhaal van Eisers op de BV gefrustreerd heeft en daarvoor aansprakelijk is op grond van artikel 6:162 BW.

De vorderingen worden ook toegewezen jegens de Indirecte Bestuurders aan wie verstek is verleend. De vorderingen komen de rechtbank niet onrechtmatig of ongegrond voor. Gelet op de aansprakelijkheid van de Bestuurder, zijn de Indirecte Bestuurders aansprakelijk uit hoofde van artikel 2:11 BW (ECLI:NL:HR:2017:275).

R.G.J. van den Nieuwenhuijsen, april 2025

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 28-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:508

Zaaknummer: C/13/750062

Rechters: J. Huber

Advocaten: H.K. Schrama en W.C.D.E. Wolfhagen

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid bestuurder aannemingsbedrijf Meteor B.V.

Nadat een inmiddels gefailleerde vennootschap een aannemingsovereenkomst zonder rechtsgrond heeft opgezegd, stellen de opdrachtgevers de (indirect) bestuurder aansprakelijk voor de daaruit voortvloeiende schade. Het hof oordeelt dat de bestuurder een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt nu de bestuurder als enig natuurlijk persoon bij de overeenkomst en de opzegging daarvan betrokken was en op dat moment wist of redelijkerwijs had moeten begrijpen dat de vennootschap haar verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal zou kunnen bieden.

Feiten

Geïntimeerden ('de Opdrachtgevers') hebben Meteor B.V. ('Meteor') opdracht gegeven tot het bouwen van een woonhuis. Appellant (de 'Bestuurder') was indirect enig bestuurder van Meteor. Meteor heeft het werk niet afgerond en op enig moment de overeenkomst met onmiddellijke ingang opgezegd. De Opdrachtgevers hebben echter aanzienlijke aanbetalingen gedaan en hebben zowel Meteor als de Bestuurder gedagvaard en kort gezegd gevorderd dat Meteor schadeplichtig is en de Bestuurder toerekenbaar onrechtmatig heeft gehandeld en als (indirect) bestuurder hoofdelijk aansprakelijk is voor de geleden schade.

Rechtbank

De rechtbank heeft het gevorderde ten aanzien van Meteor en de Bestuurder toegewezen en hen hoofdelijk veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding. De rechtbank heeft hiertoe onder meer ten aanzien van de Bestuurder overwogen dat de Bestuurder een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt nu hij bij het aangaan door de vennootschap van de verbintenis wist of redelijkerwijs had moeten begrijpen dat de vennootschap niet aan haar verplichting zou kunnen voldoen en geen verhaal zou bieden. Daarnaast heeft de Bestuurder

bewerkstelligd of toegelaten dat de vennootschap haar contractuele verplichtingen niet nakomt. Aldus de rechtbank bestaat er een patroon dat de Bestuurder vennootschappen opricht, facturen (van onderaannemers) onbetaald laat en vervolgens de werkzaamheden niet meer afrondt, waardoor schade ontstaat. Meteor is failliet verklaard en de curator is niet van het vonnis in beroep gekomen.

Gerechtshof

De Bestuurder heeft wel hoger beroep ingesteld. In hoger beroep is aan de orde of de Bestuurder hoofdelijk aansprakelijk is als gevolg van de opzegging. In hoger beroep staat vast dat Meteor onrechtmatig jegens de Opdrachtgevers heeft gehandeld door zonder rechtsgeldige grond de overeenkomst op te zeggen. Tevens staat het verzuim van Meteor vast door geen uitvoering te geven aan de sommatie van de Opdrachtgevers om het werk te hervatten.

Aldus het hof is de handelswijze van de Bestuurder onvoldoende om tot de conclusie te komen dat de Bestuurder bij het aangaan van de overeenkomst wist of redelijkerwijze behoorde te begrijpen dat Meteor niet aan haar verplichtingen kon voldoen en geen verhaal kon bieden.

Het hof is het echter met de rechtbank eens dat vaststaat dat de opzegging van de overeenkomst door Meteor zonder rechtsgrond en daarmee onrechtmatig was. Hiervan kan de Bestuurder een persoonlijk ernstig verwijt worden gemaakt nu hij als enige natuurlijke persoon bij de overeenkomst betrokken was, deze heeft laten opzeggen en heeft nagelaten de opzegging en haar gevolgen ongedaan te maken of te beperken, hoewel hij daartoe wel de aangewezen persoon was. De Bestuurder wist op het moment van opzegging of had redelijkerwijze moeten begrijpen dat deze handelswijze tot gevolg zou hebben dat Meteor haar verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden.

Dat dit voorzienbaar was blijkt bovendien uit de opzeggingsbrief waarin expliciet is benoemd dat de Opdrachtgevers een andere aannemer zullen moeten zoeken, terwijl zij al forse bedragen aan Meteor hadden voldaan. Bovendien is het bouwproces vanaf het begin moeizaam verlopen, grotendeels als gevolg van de kredietwaardigheid van Meteor, hetgeen onder meer blijkt uit het feit dat, ondanks de aanzienlijke aanbetalen, onderaannemers niet werden betaald en niet wensten samen te werken met Meteor.

Het verweer van de Bestuurder dat hij is afgegaan op advies van zijn raadsman discolpeert hem niet ten aanzien van de onrechtmatige opzegging ten opzichte van de Opdrachtgevers. Het hof wijst de vorderingen van de Bestuurder af.

T.M. Goudzwaard, april 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:976

Zaaknummer: 200.336.349/01

Rechters: M.M.A. Wind, M.W. Zandbergen en W.F. Boele

Advocaten: M.R. van der Veen en T. van der Lans

Wetsartikelen: 2:11 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Schuldovername en verrekening in concernverband

De gedaagden in deze kwestie hadden een schuld aan een inmiddels failliete vennootschap. Deze schuld is door een groepsvennootschap van de schuldenaar overgenomen en verrekend met een vordering op de schuldenaar. De curator vordert van gedaagden betaling van de overgenomen vordering. De curator stelt onder meer dat facturen zijn vervalst om de opgezette constructie achteraf te rechtvaardigen. Ook zou de verrekening in strijd zijn met artikel 54 Fw, omdat de groepsvennootschap niet te goeder trouw zou zijn geweest bij de overname van de schuld. De rechtbank oordeelt dat de curator onvoldoende heeft onderbouwd dat sprake is van valse facturen. Ook de bewering dat de groepsvennootschap te kwader trouw zou hebben gehandeld, is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende onderbouwd. De rechtbank wijst erop dat de groepsvennootschap in dezelfde periode substantiële investeringen deed in gefailleerde, wat niet strookt met de stelling dat de groepsvennootschap toen al wist dat het faillissement te verwachten was.

Een besloten vennootschap ('gefailleerde') is op eigen aangifte in staat van faillissement verklaard. De heer X ('de aandeelhouder') was indirect grootaandeelhouder van gefailleerde. De heer Z ('de bestuurder') was indirect enig bestuurder van gefailleerde. Gedaagden in deze zaak zijn de dochter van de aandeelhouder samen met een werknemer van een vennootschap uit het concern van gefailleerde.

De curator van gefailleerde ('de curator') stelt dat een bedrag ad € 155.868 door gedaagden verschuldigd is uit hoofde van een aannemingsovereenkomst, die oorspronkelijk was gesloten tussen gefailleerde en een particulier voor de bouw van een woning. Omdat de particulier zijn betalingsverplichtingen niet kon nakomen, werd de woning verkocht aan gedaagden, die daarmee ook de betalingsverplichtingen overnamen.

Gedaagden erkennen de oorspronkelijke schuld, maar voeren aan dat deze is voldaan via schuldovername door een tot het concern behorende vennootschap ('Bedrijf X'). Bedrijf X heeft de schuld vervolgens verrekend met een vordering die zij had op gefailleerde. Dat deze verrekening met instemming van de bestuurder is gebeurd, zou onder andere blijken uit overgelegde correspondentie, facturen en grootboekkaarten.

De curator benadrukt dat sprake zou zijn van een door de aandeelhouder opgezette constructie met het oogmerk daarvan te profiteren, met als gevolg dat gefailleerde achterblijft met een onbetaalde vordering. De curator stelt verder dat de facturen vals zouden zijn en achteraf opgesteld om de constructie te rechtvaardigen. De vervalsing zou blijken uit een omcirkeling die is aangebracht uit de factuur. Ook zou het bestuur de facturen niet hebben gezien noch goedgekeurd.

Ten slotte stelt de curator dat de verrekening door Bedrijf X niet rechtsgeldig is, omdat het had moeten weten dat het faillissement te voorzien was. De aandeelhouder was immers de enige financier en de belangrijkste opdrachtgever van gefailleerde. De aandeelhouder had in dezelfde periode de huur opgezegd, terwijl hij wist dat hij hiermee een belangrijk onderdeel van de onderneming stillegde. De gehuurde fabrieksruimte was immers nodig voor de voornaamste bedrijfsactiviteit: het produceren en installeren van prefabwoningen. Ook stopte de aandeelhouder in deze periode zijn financiering aan gefailleerde. Hierdoor ontstond de noodzaak het faillissement aan te vragen. De aandeelhouder was enig bestuurder en aandeelhouder van Bedrijf X en daarom kon zijn kennis aan Bedrijf X worden toegerekend, aldus de curator.

De rechtbank wijst de vorderingen van de curator af. De rechter acht het onvoldoende onderbouwd dat sprake zou zijn van valse facturen. Bovendien rijmt dit niet met het feit dat de curator zich bij de dagvaarding juist op deze facturen beriep. Daarnaast heeft de curator niet gesteld dat de gevolgen van het niet zien en goedkeuren van de facturen door de bestuurder kunnen worden afgewenteld op gedaagden. Ook de bewering dat Bedrijf X te kwader trouw zou hebben gehandeld werd onvoldoende onderbouwd. De rechtbank wijst erop dat Bedrijf X in dezelfde periode nog substantiële investeringen deed in gefailleerde, wat niet strookt met de veronderstelling dat Bedrijf X toen al op de hoogte was van een opkomend faillissement. Ook blijkt nergens uit dat de aandeelhouder de huur zou hebben opgezegd. De rechtbank oordeelt dat de schuld rechtsgeldig is voldaan door middel van schuldovername en verrekening.

L.A.C. van Veen, april 2025

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 19-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:1671

Zaaknummer: 425715 / HA ZA 24-464 (E)

Rechters: A.D. Scheffers

Advocaten: F.F.J. Froger

Wetsartikelen: 54 Fw

RECHTSPRAAK

Bekrachtiging toewijzing Peeters/Gatzen-vordering (bestuurdersaansprakelijkheid) in hoger beroep

De curator stelt de bestuurder van de failliete vennootschap en aan hem gelieerde vennootschappen aansprakelijk uit hoofde van onrechtmatige daad voor het samenstel van rechtshandelingen waarbij een indirect aandelenbelang aan de failliet is onttrokken zonder dat daar een reële vergoeding tegenover stond. Het hof wijst de vordering toe. Het doelbewust onttrekken van activa aan een technisch failliet bedrijf levert hoofdelijke aansprakelijkheid op jegens de benadeelde schuldeisers.

Vordering

De curator van het gefailleerde Bedrijf 1 ('het bedrijf') heeft ten behoeve van de schuldeisers een *Peeters/Gatzen*-vordering ingesteld. Door diverse rechtshandelingen zijn activa aan het bedrijf onttrokken, waardoor zowel het bedrijf als de schuldeisers zijn benadeeld. De curator heeft de vordering ingesteld jegens partijen die bij de onttrekking c.q. benadeling betrokken waren. De rechtbank heeft de vordering van de curator tegen gedaagden, met uitzondering van gedaagde 5, toegewezen. Hiertegen komen appellanten in hoger beroep. De vordering tegen gedaagde 5 is door de rechtbank afgewezen. In het incidenteel hoger beroep gaat de curator in beroep tegen de afwijzing van de vordering tegen gedaagde 5 (een vriend van gedaagde 1) door de rechtbank.

In hoger beroep wordt de in eerste aanleg aangeduide 'gedaagde 1' aangeduid als 'appellant 1', 'gedaagde 2' als 'bedrijf 2', 'gedaagde 3' als 'appellant 2', 'gedaagde 4' als 'appellant 3' en 'gedaagde 5' als 'appellant 4'. In deze samenvatting zal de partijbenaming van het hof worden gehanteerd.

Feiten

Het bedrijf hield zich voor faillissement bezig met het investeren in vastgoedprojecten in

binnen- en buitenland. Door de wereldwijde vastgoedcrisis vanaf 2008 was het bedrijf vanaf 2013 nauwelijks actief. Met het oog op diverse (uiteindelijk mislukte) vastgoedprojecten waren geldleningen verstrekt aan het bedrijf door diverse partijen. De Oostenrijkse bank Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank Aktiengesellschaft had een vordering die na uitwinning van voor de geldlening in ruil verkregen zekerheden € 9,7 miljoen bedroeg. Verder had Multiquest in 2013 diverse geldleningen verstrekt aan het bedrijf die, na een geschil over de uitleg van de in verband met deze geldleningen gesloten overeenkomst, zijn vastgesteld op ruim € 6 miljoen. Doordat het bedrijf sinds 2013 nauwelijks activiteiten ontplooid, kon het niet aan de betalingsverplichtingen voldoen. Feitelijk was het bedrijf vanaf dat moment technisch failliet.

Appellant 1 (bestuurder en later gevolmachtigde van het bedrijf) heeft vervolgens in 2013 een Curaçaose stichting opgericht (appellant 2). Daarin is een deelneming van bedrijf 2 in Nieuwe Zijds 50 B.V. ondergebracht. Deze deelneming werd indirect door het bedrijf gehouden en werd hierdoor aan het actief van het bedrijf onttrokken. Later is de deelneming verkocht aan een derde. De verkoopopbrengst (ruim € 4 miljoen) kwam terecht bij appellant 3, waarvan appellant 1 *Ultimate Beneficial Owner* (UBO) is. Ten aanzien hiervan hebben appellanten aangevoerd dat aan deze overdracht fiscale motieven ten grondslag lagen. Die gestelde motieven zijn niet geconcretiseerd.

Appellant 4 is een Israëliische zakenman en vriend van appellant 1, en heeft in juni 2014 de aandelen van de failliete vennootschap in bedrijf 2 gekocht voor € 1. In eerste aanleg kon naar het oordeel van de rechter niet worden vastgesteld dat hij betrokken was bij dan wel wetenschap had van de onttrekkingsconstructie. De rechtbank heeft hem daarom niet aansprakelijk bevonden voor de door het bedrijf en diens schuldeisers geleden schade.

Beoordeling in hoger beroep

Het hof is, met de rechtbank, van oordeel dat appellanten doelbewust activa uit het vermogen van het bedrijf hebben gehaald om deze buiten het bereik van de schuldeisers te brengen, waarmee zij onrechtmatig hebben gehandeld jegens het bedrijf en de gezamenlijke schuldeisers. Het argument van appellanten dat de rechtshandelingen een fiscale grondslag hadden, slaagt niet. Het hof verwerpt het beroep van appellanten en oordeelt dat eventuele fiscale motieven de onttrekking van vermogensbestanddelen aan een technisch failliet bedrijf niet rechtvaardigen. Uit de e-mailcorrespondentie blijkt daarnaast duidelijk dat appellant 1 en de door hem beheerste rechtspersonen een onrechtmatige daad jegens het bedrijf en diens schuldeisers hebben gepleegd. Appellanten zijn op grond van artikel 6:162 BW hoofdelijk aansprakelijk voor de schade die het bedrijf en de schuldeisers hierdoor hebben geleden. Het principaal hoger beroep slaagt niet en het hof bekrachtigt het bestreden vonnis van de

rechtbank Rotterdam van 28 december 2022.

Betreffende het incidenteel hoger beroep van de curator omtrent de vordering tegen appellant 4 volgt het hof het betoog van de curator. Het hof oordeelt dat appellant 4 wist of kon weten dat onzakelijke redenen aan de overname ten grondslag lagen. Er bestond voor het bedrijf immers geen enkel zakelijk belang om de transactie aan te gaan. Appellant 4 had moeten begrijpen dat het bedrijf en zijn schuldeisers door deze transactie zouden worden benadeeld. Door medewerking te verlenen aan de door appellant 1 geïnitieerde onttrekkingsconstructie heeft appellant 4 een instrumentele rol op zich genomen en zich de belangen van het bedrijf en zijn schuldeisers onvoldoende aangetrokken. Dat is onrechtmatig. Appellant 4 is hierdoor hoofdelijk aansprakelijk voor de schade die het bedrijf en zijn schuldeisers door deze onttrekkingsconstructie hebben geleden. De aansprakelijkheid van appellant 4 is echter wel beperkt tot de schade die het bedrijf en zijn schuldeisers hebben geleden als gevolg van de onttrekking van de aandelen bedrijf 2 aan het vermogen van het bedrijf. Het incidenteel hoger beroep van de curator slaagt.

D.R.C. Smit, april 2025

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 12-11-2024

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2024:2588

Zaaknummer: 200.326.094/01

Rechters: G.C. de Heer, P. Volker en R.J. van Galen

Advocaten: M.C.M. van Ruitenbeek-Kossen

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Het faillissement van een turbogeliquideerde bv: is er sprake van een potentiële bate?

In deze zaak heeft een aantal schuldeisers het faillissement aangevraagd van een bv die is verdwenen via turboliquidatie. Faillietverklaring is mogelijk wanneer aannemelijk is dat nog een bate bestaat, terwijl ook aan de voorwaarden voor faillietverklaring is voldaan. Het begrip bate dient ruim te worden uitgelegd. Samantha Renssen verwerkt in haar samenvatting een analyse van de uitspraak waarbij zij ook aandacht besteedt aan de impact van de Tijdelijke wet transparantie turboliquidatie.

Inleiding en feiten

Het faillissement van een via turboliquidatie verdwenen vennootschap: een situatie waar al vele rechtbanken en hoven zich over hebben gebogen. Overigens was het de Hoge Raad die reeds in 1995 overwoog dat een vennootschap die is ontbonden via turboliquidatie alsnog failliet kan worden verklaard wanneer het bestaan van een bate voldoende aannemelijk kan worden gemaakt en aan de vereisten voor faillietverklaring is voldaan (HR 27 januari 1995, NJ 1995/579; JOR 2025/76).

In deze zaak heeft een aantal schuldeisers ('Pilaren c.s.') het faillissement van Box Duurzaam BV ('de bv') aangevraagd. Dit gebeurde op 11 februari 2025, nadat de bv per 22 november 2024 was verdwenen via een turboliquidatie. Volgens de rechtbank die het faillissement uitsprak, was aan de voorwaarden gesteld door de Hoge Raad aan het faillissement van een turbogeliquideerde bv voldaan. De rechtbank wijst er nog op dat wanneer een schuldeiser wijst op het bestaan van (potentiële) baten, het op de weg van het bestuur van de bv ligt om te ontkrachten dat zij nog over baten beschikt. Bovendien wijst de rechtbank erop dat de jaarrekeningen over 2021 en 2022 niet tijdig zijn gedeponneerd, hetgeen in een faillissementssituatie mogelijk tot bestuurdersaansprakelijkheid kan leiden (doelend op aansprakelijkheid voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 lid 2 BW).

De bv heeft hoger beroep aangetekend tegen haar faillietverklaring en stelt zich op het standpunt dat er geen baten meer waren ten tijde van de turboliquidatie. Uit de slotbalans zou volgen dat sprake was van een negatief eigen vermogen van € 2.511.136. Ook wijst het bestuur van de bv erop dat niet aannemelijk is dat de bestuurders met succes aansprakelijk kunnen worden gesteld op grond van artikel 2:248 BW, nu het niet tijdig publiceren van de jaarrekening over 2022 te wijten zou zijn aan een fout van de accountant. Bovendien merkt het bestuur op dat de oplopende schuldenlast en het mislukken van een herstructureringspoging de oorzaken van het faillissement van de bv zijn.

Tijdelijke wet transparantie turboliquidatie

Pilaren c.s. wijzen wat betreft het bestaan van baten naar het verslag van de curator. Daaruit zou blijken dat ten tijde van de turboliquidatie sprake was van baten. Het hof gaat daarin mee. Het hof stelt voorop dat het begrip bate ruim moet worden opgevat en dat daaronder ook potentiële baten kunnen vallen. Net als de rechtbank reeds deed, legt het hof aan het bestuur van de bv een verzwaarde bewijslast op; het bestuur had voldoende moeten motiveren dan wel onderbouwen dat er geen sprake zou zijn van een potentiële bate. Dat van het bestuur van een turbogeliquideerde bv meer wordt verwacht inzake de bewijslast, komt mij niet vreemd voor. Het is immers ook het bestuur dat inzicht heeft in de financiële situatie van de vennootschap. Een schuldeiser die oorspronkelijk de bewijslast omtrent het bestaan van een bate draagt, heeft dit inzicht vaak niet, zeker niet wanneer het bestuur van de bv na turboliquidatie niet voldoet aan haar deponeringsplicht die volgt uit artikel 2:19b lid 1 BW. Met invoering van de Tijdelijke wet transparantie turboliquidatie per 15 november 2023 geldt voor het bestuur van een turbogeliquideerde bv immers dat binnen veertien dagen na turboliquidatie een aantal stukken gedeponereerd dient te worden. Pilaren c.s. wijzen er in dat kader nog op dat de bv niet heeft voldaan aan de voorwaarden van artikel 2:19b lid 1 onder b BW; het deponeren van een beschrijving van de manier waarop de baten van de bv voorafgaand aan turboliquidatie te gelde zijn gemaakt. Volgens Pilaren c.s. is daarom voor faillietverklaring niet vereist dat aannemelijk is dat er baten aanwezig zijn. Waar Pilaren c.s. deze gevolgtrekking op baseren, is mij een raadsel. Uit de wet noch de Kamerstukken volgt een dergelijke consequentie van het schenden van de deponeringsplicht van artikel 2:19b lid 1 BW. Het hof is in het arrest helaas ook niet ingegaan op deze redenering van Pilaren c.s. Mijns inziens zou deze, wanneer inhoudelijk behandeld, geen stand hebben gehouden. Ook wanneer het bestuur de deponeringsplicht in geval van turboliquidatie schendt, lijkt mij te gelden dat voor faillietverklaring van de desbetreffende rechtspersoon aannemelijk moet worden gemaakt dat er sprake is van een bate.

Deze zaak laat wel zien dat de deponeringsplicht zoals ingevoerd met de Tijdelijke wet transparantie turboliquidatie niet altijd zal worden nageleefd in de praktijk. Dat verbaast mij

niet, nu de consequenties voor het bestuur in geval van niet-nakoming niet heel spannend zijn. Schending van de deponeringsplicht is strafbaar gesteld op grond van de Wet op de economische delicten. Bovendien krijgt de schuldeiser in een dergelijk geval de bevoegdheid de kantonrechter te verzoeken om inzage in de administratie van de verdwenen vennootschap. Twee sancties die voor het bestuur niet heel spannend zijn; de Wet op de economische delicten wordt niet altijd gehandhaafd en een inzagerecht voor een schuldeiser zal het bestuur weinig doen. Tot slot bepaalt het nieuwe, tijdelijke artikel 2:19c BW dat het niet-deponeren een grond is voor een civielrechtelijk bestuursverbod. Dit verbod kan slechts worden gevorderd door het Openbaar Ministerie. Uit een recent WODC-rapport, waarbij onder andere het faillissementsrechtelijk civielrechtelijk bestuursverbod onder de loep is genomen, volgt dat het Openbaar Ministerie sinds de inwerkingtreding van de Wet civielrechtelijk bestuursverbod (art. 106a Fw) slechts zesmaal een bestuursverbod heeft verzocht. De vraag rijst dan ook hoe vaak het Openbaar Ministerie in het geval van turboliquidatie een bestuursverbod zal vorderen.

Potentiële bate

De potentiële bate lijkt het hof in casu te vinden in een mogelijke actio pauliana of onrechtmatige selectieve betaling. In de periode tussen oktober 2023 en september 2024 zijn er bedragen van in totaal bijna € 200.000 door de bv betaald aan FLP. FLP is indirect bestuurder van de bv. De bedragen zouden zijn betaald voor advieswerkzaamheden. Aan deze werkzaamheden lag geen overeenkomst ten grondslag en de bv heeft niet inzichtelijk gemaakt welke werkzaamheden daadwerkelijk zijn verricht. Zeker omdat de bv al in de periode vanaf oktober 2023 in financieel zwaar weer verkeerde, vraagt de curator zich af of het de bv nog wel vrijstond om deze facturen te blijven voldoen, terwijl andere schuldeisers niet werden betaald.

Op een mogelijke bate voortvloeiend uit artikel 2:248 lid 2 BW wegens het niet-deponeren van de jaarrekeningen gaat het hof niet in. Het hof doet daar denk ik ook verstandig aan, gelet op de discrepanties tussen rechtbanken en hoven over de vraag of het niet tijdig deponeren van jaarrekeningen ex artikel 2:248 lid 2 BW wel een bate kan opleveren (zie ook: S. Renssen, 'Perikelen rondom de onterechte – en soms zelfs onrechtmatige – turboliquidatie', *TvOB* 2021/3). Het hof zag al een bate in een mogelijke actio pauliana; geen reden om de handen vuil te maken aan een onzekerheid.

S. Renssen, april 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 27-03-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:1802

Zaaknummer: 200.351.413/01

Rechters: A.A.J. Smelt, J.H. Kuiper en E.F. Groot

Advocaten: J.M. Molkenboer en J. Driessen

Wetsartikelen: 2:19 lid 4 BW en 2:19b lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Curator van MVM Schiedam B.V./Minerva Holding & Investments B.V. c.s.

In deze zaak vordert de curator schadevergoeding wegens benadeling van schuldeisers. Het hof oordeelt dat de middellijk bestuurder en groepsvennootschappen onrechtmatig hebben gehandeld jegens schuldeisers door sterk verlieslatende activiteiten zonder reddingsplan en externe financiering voort te zetten. De curator heeft daarnaast terecht diverse rechtshandelingen op grond van artikel 47 Fw vernietigd.

In deze zaak staat het faillissement van MVM Schiedam B.V. ('MVM') centraal. MVM hield zich bezig met de ontwikkeling en productie van afsluiters voor de olie- en gasindustrie. Enig aandeelhouder en bestuurder van MVM is Minerva. Enig bestuurder van Minerva is geïntimeerde. Geïntimeerde is tevens bestuurder en aandeelhouder van gelieerde groepsvennootschappen waarmee MVM binnen een groepsstructuur opereert. De curator in het faillissement van MVM stelt dat het voor geïntimeerde en Minerva (hierna tezamen: 'de bestuurders') eind december 2016 duidelijk moet zijn geweest dat het faillissement van MVM onafwendbaar was. Desondanks wordt de onderneming nog enkele maanden voortgezet. MVM wordt pas op 1 augustus 2017 failliet verklaard. De curator stelt zich op het standpunt dat de bestuurders de belangen van MVM en haar schuldeisers niet in acht hebben genomen, waardoor sprake is van onbehoorlijk bestuur ex artikel 2:9 BW dan wel onrechtmatig handelen ex artikel 6:162 BW. De curator vordert hoofdelijke veroordeling van de bestuurders tot schadevergoeding en vernietigt tevens enkele paulianeuze rechtshandelingen op grond van artikel 47 Fw. In eerste aanleg worden de vorderingen van de curator afgewezen. De curator komt in hoger beroep en het Gerechtshof Den Haag oordeelt als volgt.

Voortzetten bedrijfsactiviteiten na 31 december 2016

De curator stelt dat MVM sinds haar oprichting structureel verlies lijdt en voor financiering volledig afhankelijk is van de overige groepsvennootschappen. Ter aanvulling stelt de curator

dat het voor geïntimeerde eind 2016 duidelijk moest zijn geweest dat de certificering van de API-certificaten (*American Petroleum Institute*) verloren zou gaan, doordat geïntimeerde de auditor had weggestuurd waarna een schorsing onvermijdelijk zou zijn. De API-certificaten waren voor MVM van essentieel belang omdat klanten van MVM de API-certificering als voorwaarde stelden voor hun klantrelatie. De curator stelt tevens dat externe financiering eind 2016 niet mogelijk was en dat MVM geen serieus reddingsplan had, terwijl dat onder de gegeven omstandigheden wel verwacht mocht worden.

Het hof oordeelt dat zonder een deugdelijke bestaande financiering en een reddingsplan er voor de bestuurders onvoldoende basis is voor het voortzetten van sterk verlieslatende bedrijfsactiviteiten bij MVM. Naar het oordeel van het hof is sprake geweest van een keten van gebeurtenissen die de bestuurders tot inzicht had moeten brengen dat hun handelwijze niet langer geoorloofd was. In lijn met *Sobi/Hurks II* (ECLI:NL:HR:2001:AD4499) hanteert het hof een terughoudende benadering bij het vaststellen van het moment waarop het handelen van de bestuurders als onrechtmatig kwalificeert. Mede gelet op de noodzakelijke terughoudendheid acht het hof het peilmoment van eind 2016, zoals primair door de curator voorgesteld, verdedigbaar. Gelet op de onzorgvuldigheid van het handelen en de daarmee gepaard gaande bevoordeling van groepsmaatschappijen kan aan de bestuurders een ernstig verwijt worden gemaakt.

Vernietiging pandrechten

Tevens vernietigt de curator op grond van artikel 47 Fw een aantal paulianeuze rechtshandelingen die in de aanloop naar het faillissement zijn verricht. De rechtshandelingen zien op (i) verpanding van activa van MVM aan groepsvennootschappen, (ii) het aangaan van een kwijtscheldingsovereenkomst en (iii) levering van activa aan groepsvennootschappen. De curator stelt dat de groepsvennootschappen door deze rechtshandelingen boven de andere schuldeisers zijn begunstigd, op een moment dat het faillissement reeds te verwachten was. Hierdoor is voldaan aan de voorwaarden voor een beroep op artikel 47 Fw.

Het hof volgt de verweren van geïntimeerde niet en stelt vast dat het faillissement van MVM op het moment van de uitgevoerde rechtshandelingen voorzienbaar was. Het hof acht het van belang dat de rechtshandelingen in het voordeel van groepsvennootschappen zijn verricht die eveneens worden bestuurd door geïntimeerde. Onder verwijzing naar *Cikam/Siemon q.q.* (ECLI:NL:HR:2003:AF1881) oordeelt het hof dat in een dergelijke situatie het overleg tussen schuldenaar en schuldeiser binnen een en dezelfde groep wordt verondersteld te hebben plaatsgevonden. Bij het ontbreken van aanwijzingen voor het tegendeel moet daarom worden aangenomen dat aan de voorwaarden van artikel 47 Fw is voldaan en dat de curator de paulianeuze rechtshandelingen op deze (subsidiäre) grondslag mocht vernietigen.

Zodoende slaagt het hoger beroep van de curator gedeeltelijk en worden de hierin besproken vorderingen wegens onrechtmatige voortzetting van de bedrijfsactiviteiten na 31 december 2016 toegewezen. Daarnaast worden de groepsvennootschappen hoofdelijk aansprakelijk gehouden voor de schade als gevolg van de vernietigde rechtshandelingen.

D.M.M. Detisch, april 2025

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 04-02-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:278

Zaaknummer: 200.315.290/01

Rechters: J.W. Frieling, J.M. van der Klooster en A.F.J.A. Leijten

Advocaten: J.G.M. Roijers en A.P. Macro

Wetsartikelen: 6:162 BW en 47 Fw

RECHTSPRAAK

Clean Energy B.V./Oud-vennoot van restaurant

In deze zaak vordert de appellant, een energiemaatschappij, dat geïntimeerde als oud-vennoot van een restaurant aansprakelijk is voor betaling van een (deels) onbetaald gebleven energiefactuur. De energiemaatschappij en het restaurant zijn in 2019 een overeenkomst aangegaan ten behoeve van de levering van gas en elektriciteit, welke na verloop van tijd voor onbepaalde tijd stilzwijgend is verlengd. Geïntimeerde is inmiddels uitgetreden als vennoot, maar de energiemaatschappij wil alsnog de onbetaalde factuur op hem verhalen omdat de verplichting volgens haar uit een bestaande duurovereenkomst volgt en pas opeisbaar is geworden na het uittreden van de oud-vennoot. Zowel de rechtbank en het hof gaan hier niet in mee en oordelen dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is de oud-vennoot aansprakelijk te houden voor de schuld, onder andere omdat de energiemaatschappij het handelsregister had moeten raadplegen.

Feiten

Op 12 december 2019 zijn Clean Energy B.V. ('Clean Energy') als energieleverancier en Restaurant [naam2] v.o.f. ('de VOF') als afnemer een overeenkomst aangegaan voor de levering van gas en elektriciteit ten behoeve van de VOF. Ten tijde van de overeenkomst was geïntimeerde samen met één andere vennoot mede-eigenaar van de VOF. De overeenkomst was initieel aangegaan voor een periode van drie jaar, met daarin een stilzwijgende verlenging voor onbepaalde tijd indien geen van de partijen de overeenkomst (tijdig) heeft opgezegd. Na de stilzwijgende verlenging ontstond ook de mogelijkheid voor Clean Energy om het eerder geldende tarief te wijzigen in een 'nader te bepalen tarief'. Initieel waren partijen overeengekomen dat de VOF enkel een maandelijks voorschot moest betalen á € 1.408, na de stilzwijgende verlenging werd dit gefixeerde bedrag een variabel tarief. In de eerste variabele

maand diende de VOF daarom een factuur van circa € 7.000 te betalen.

Geïntimeerde is reeds een jaar vóór het ontstaan van deze vordering, op 1 januari 2022, uitgetreden als vennoot van de VOF. In zijn plaats is een nieuwe, toentertijd 21-jarige, vennoot toegetreden tot de VOF.

Procedure

Clean Energy vordert betaling van de onbetaalde factuur á € 7.000 (vermeerderd met wettelijke handelsrente) door geïntimeerde als oud-vennoot van de VOF. Volgens Clean Energy kan aangenomen worden dat de huidige vennoten beide niet kredietwaardig zijn gezien hun jonge leeftijd. Geïntimeerde als oud-vennoot was ten tijde van zijn intreden in de VOF 58 jaar en, volgens Clean Energy, wel kredietwaardig. Door het uittreden van geïntimeerde is Clean Energy hierdoor benadeeld in haar verhaalspositie. Bovendien is Clean Energy niet ingelicht over het uittreden van geïntimeerde als vennoot, waardoor het ook geen maatregelen zoals extra zekerheidsstelling had kunnen nemen.

Geïntimeerde betwist niet dat hij Clean Energy inderdaad niet op de hoogte heeft gesteld van zijn uittreden, hetgeen als contactpersoon bij de overeenkomst wel op zijn weg had gelegen. Echter kan geïntimeerde niet gehouden worden tot betaling van de factuur omdat volgens hem na de stilzwijgende verlenging een nieuwe overeenkomst is ontstaan. Volgens geïntimeerde waren essentiële zaken gewijzigd, de overeenkomst gold immers na verlenging voor onbepaalde tijd en er gingen aanmerkelijk hogere tarieven gelden.

Het hof stelt voorop dat indien een overeenkomst gesloten is met een vennootschap onder firma, elk van de vennoten hoofdelijk verbonden is voor verbintenissen van de vennootschap onder firma ter bescherming van diens schuldeisers. De verbintenissen rusten aldus ook op de vennoten waardoor zij, naast de vennootschap onder firma, ook hoofdelijk aansprakelijk zijn voor eventuele tekortkomingen die hieruit volgen. Een uitgetreden vennoot blijft na zijn uittreden in beginsel hoofdelijk aansprakelijk voor verplichtingen voortvloeiend uit een bestaande duurovereenkomst. Een uitgetreden vennoot kan dit desondanks weerleggen als de redelijkheid en billijkheid zich hiertegen verzetten of als de bestaande duurovereenkomst na zijn uittreden wordt vervangen door een andere overeenkomst.

Uitspraak

Het hof gaat niet expliciet in op de vraag of sprake is van een nieuwe overeenkomst. Het hof gaat echter wel in op de vraag of het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is geïntimeerde als uitgetreden vennoot aansprakelijk te stellen voor de schuld aan Clean Energy. Voor de beantwoording van deze vraag moeten volgens het hof alle

omstandigheden van het geval worden betrokken.

Het hof neemt onder andere in haar oordeel mee dat geïntimeerde reeds een jaar voor de stilzwijgende verlenging was uitgetreden en als gewezen vennoot de overeenkomst niet langer namens de VOF kon opzeggen. Daarnaast heeft Clean Energy geïntimeerde niet geïnformeerd over de aanzienlijke prijsstijging en wist zij door de adressering dat zij niet langer met geïntimeerde te maken had als contactpersoon.

Kortom, onder deze omstandigheden had het in Clean Energy's vaarwater gelegen het handelsregister te controleren voordat zij kon aannemen dat geïntimeerde als vennoot nog steeds zou instaan voor de (aanzienlijk gewijzigde) verplichtingen van de VOF. Had Clean Energy dit niet nagelaten, had zij maatregelen kunnen nemen ter zekerheidsstelling van voldoening van de factuur. Het hof gaat daarom mee in het oordeel van de rechtbank dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is geïntimeerde aansprakelijk te houden voor de door de VOF ontstane schuld aan Clean Energy. Laatstgenoemde wordt aldus in het ongelijk gesteld en veroordeeld tot betaling van de proceskosten in hoger beroep.

E.J. Nagel, april 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-02-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:854

Zaaknummer: 200.343.615/01

Rechters: M.E.L. Fikkers, H. de Hek en M.W. Zandbergen

Advocaten: P.P. Klokkers en G.B. de Jong

Wetsartikelen: 18 WvK

RECHTSPRAAK

Inkoop van eigen certificaten van aandelen in strijd met statuten vennootschap

De overeenkomst tot koop van eigen certificaten van aandelen voor een bedrag van € 300.000 door de vennootschap om een van de houders van de certificaten van aandelen uit te kopen, is in strijd met de statuten van de vennootschap. Het eigen vermogen blijkt namelijk negatief te zijn. Door een fout van de accountant is dit later aan het licht gekomen. De aandelen zijn ondergebracht in een stichting, waarbij twee holdingmaatschappijen ieder de helft van de certificaten houden. Door het ontvallen van de juridische grondslag van de overeenkomst tot overdracht van de certificaten moet het reeds ontvangen bedrag op grond van onverschuldigde betaling worden terugbetaald. Doordat de vennootschap inmiddels leeg is, krijgen beide certificaathouders 50% van het bedrag.

Feiten

Een redacteur en een advertentieverkoper richten samen een vennootschap op in 2006. De vennootschap exploiteert titels van verschillende lokale kranten. De aandelen zijn later gecertificeerd en ondergebracht in een stichting. Beide holdingmaatschappijen houden de helft van de certificaten.

De samenwerking eindigt in 2016, de redacteur wil niet meer verder. De enige optie om dit uit te voeren is de inkoop van de aandelen van de redacteur door de vennootschap. Tussen partijen is een overeenkomst gesloten waarbij de redacteur de gehouden certificaten in het kapitaal van de vennootschap verkoopt voor € 300.000. In de notariële leveringsakte is bepaald dat de koopprijs wordt betaald in vijf jaarlijkse termijnen van € 60.000. Gedaagde heeft elf keer een bedrag van € 5.000 betaald. Daarna is er niks meer betaald, waardoor er nog een bedrag van € 245.000 openstaat. De redacteur vordert betaling van het restant van de

koopsom.

De vennootschap voert verweer. De vennootschap doet een beroep op nietigheid van de overeenkomst op een aantal gronden. De vennootschap neemt de stelling in dat de inkoop van eigen certificaten van aandelen door gedaagde ertoe heeft geleid dat het negatief eigen vermogen van de vennootschap verder is toegenomen, terwijl dit in strijd is met de statuten. In de statuten is namelijk het volgende opgenomen:

‘De verkrijging van volgestorte aandelen door de vennootschap is slechts toegestaan, indien: a. haar eigen vermogen, verminderd met de verkrijgingsprijs, niet kleiner is dan het gestorte en opgevraagde deel van het kapitaal, vermeerderd met de reserves die krachtens de wet moeten worden aangehouden [...]

Er wordt dus een beroep gedaan op artikel 2:207a lid 1 BW in combinatie met artikel 2:207 lid 4 en 6 BW. Subsidiair doet gedaagde een beroep op dwaling dan wel onvoorziene omstandigheden.

De toenmalige accountant verwachtte een positief eigen vermogen rond 2017 van € 300.000. Op basis daarvan is de koopprijs bepaald op € 300.000. De vennootschap is begonnen met het maandelijks aflossen van € 5.000. Daar is de vennootschap door beperkte liquiditeit mee gestopt. Door deze liquiditeitsproblemen is tussen partijen ingestemd met een opschorting van de afgesproken betalingsregeling. Uiteindelijk heeft de vennootschap aan de redacteur laten weten dat de accountant een totaal verkeerde inschatting heeft gemaakt van het eigen vermogen van de vennootschap, waardoor de aandelen niet voor € 300.000 ingekocht hadden mogen worden. Het eigen vermogen bedroeg volgens de aangifte vennootschapsbelasting maar € 251.000. De redacteur is verzocht de al betaalde € 55.000 terug te storten aan de vennootschap.

De nieuwe accountant van de vennootschap is tot de conclusie gekomen dat de inkoopkosten hoger lagen dan door de eerdere accountant in de aangiften vennootschapsbelasting is verantwoord. Na correcties blijkt dat het eigen vermogen zeer negatief was ten tijde van de verkoop.

Oordeel rechtbank

Ter zitting is naar voren gekomen dat de vennootschap een forse schuldenlast had en ook niet altijd de management fee kon betalen. Dit onderbouwt de stelling van de accountant dat het eigen vermogen ten tijde van de verkoop veel kleiner was dan het bedrag waarvoor de certificaten van aandelen werden ingekocht.

Artikel 2:207a lid 1 BW, in samenhang gelezen met artikel 2:207 lid 4 en 6 BW, bepaalt dat verkrijging door de vennootschap van eigen certificaten nietig is, als die verkrijging in de statuten is uitgesloten of beperkt.

De vordering van de vennootschap is enkel gegrond op strijd met de statuten en niet op het niet uitvoeren van een balanstest of het behoren te voorzien door de vennootschap dat de vennootschap door de inkoop niet zou kunnen voortgaan met het betalen van haar opeisbare schulden.

De rechtbank oordeelt dat de overeenkomst inderdaad in strijd is met de statuten, waardoor de inkoop van de eigen certificaten van aandelen nietig is.

Het gevolg hiervan is dat de redacteur certificaathouder is gebleven. De titel aan de betalingen voor de koopprijs is komen te ontvallen en het al betaalde bedrag van € 55.000 moet aan de vennootschap worden terugbetaald.

Een probleem doemt nog op: de vennootschap is sinds een aantal jaar een lege vennootschap. De blijvende ondernemer heeft zelf voor een groot gedeelte met van zijn echtgenote en oom geleend geld schuldeisers terugbetaald en heeft een aantal titels ondergebracht in zijn persoonlijke holding. Dit zorgt ervoor dat de redacteur door de nietige inkoop eigenaar is gebleven van 50% van certificaten van de aandelen in de lege vennootschap. Het door de redacteur terug te betalen bedrag komt via de stichting voor 50% toe aan de redacteur en voor 50% aan de andere aandeelhouder.

H. Boven, april 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 26-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:1320

Zaaknummer: 431431

Rechters: L.J. de Kerpel-van de Poel

Advocaten: R. Bijlsma en A. Neophitou

Wetsartikelen: 2:207a lid 1 BW , 2:207 lid 4 BW en 2:207 lid 6 BW